

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 244/2021-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudíša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **INTERBLUE GROUP (EUROPE) AG**, Untermüli 11, Zug, Švajčiarsko, DIČ CH17030337228, zastúpenej advokátskou kanceláriou **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o.**, advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 120/2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. októbra 2020 a doplnenou podaniami doručенými ústavného súdu 4. januára 2021 a 23. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 120/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Žalobou podanou na okresnom súde sa sťažovateľka domáha proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), zaplata sumy 34 643 000 eur s príslušenstvom ako sankcie za omeškanie v zmysle zmluvy o predaji kvót skleníkových plynov z 12. novembra 2008, a to za nedodanie

objednaného objemu na základe objednávky. Konanie o podanej žalobe sťažovateľky je vedené okresným súdom pod sp. zn. 12 C 120/2016.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka podanie ústavnej sťažnosti odôvodnila nehospodárnosťou, neefektívnosťou, nesústredenosťou a extrémnou dĺžkou súdneho konania, pretože od podania žaloby na okresnom súde (16. decembra 2016), teda po vyše troch rokoch a desiatich mesiacoch, do podania ústavnej sťažnosti (26. októbra 2020) nebolo na súde prvej inštancie rozhodnuté vo veci samej ani len neprávoplatne.

4. Svoju argumentáciu rozširuje o konštatovanie, že počas roka 2017 okresný súd nekonal takmer vôbec a následne v roku 2020 okrem troch pojednávanií neboli uskutočnené žiadne ďalšie úkony, ktoré by boli schopné odstrániť stav právnej neistoty sporových strán. Okresný súd *„reálne od podania žaloby 16.12.2016 počas roka 2017 reálne v merite veci nekonal a následne medzi súdnymi pojednávaniami boli dlhé časové odstupy, ktoré nekorešpondujú judikatúre ESLP či Ústavného súdu SR o maximálne tolerovateľných rozstupoch 2 až 3 mesiacov, či časté rušenie súdnych pojednávanií zo strany porušovateľa, či oneskorené doručovanie vyjadrení protistrany zo strany porušovateľa často až na súdnom pojednávanií, čím si sťažovateľ vždy musel vyžiadať čas na vyjadrenie sa.*

... Počas roku 2020 sa konalo jediné pojednávanie v termíne 3.-5.03.2020, pričom ďalšie pojednávanie je vytyčené na deň 01.12.2020 a je viac než isté, že ani na tomto pojednávanií vec nebude rozhodnutá, teda namietané konanie pred Okresným súdom Bratislava I s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou prekročí trvanie štyroch rokov a to bez akéhokolvek, hoci len neprávoplatného výsledku, resp. predbežného právneho posúdenia veci.“

5. Sťažovateľka s ohľadom na už uvedené zastáva názor, že ak by aj okresný súd v najbližšej dobe rozhodol o podanej žalobe, čo však nevidí reálne, tak by nebol schopný konvalidovať fakt, že dosiaľ konal absolútne neefektívne, nesústredene a ústavne nekonformne. Ak by aj začal okresný súd v čase nasledujúcom po podaní tejto ústavnej sťažnosti vo veci konať, nezhojilo by to stratený, neefektívne, nehospodárne a neúčelovo (ne)využitý čas, ktorý už v konaní stihol uplynúť od podania žaloby sťažovateľkou do podania tejto ústavnej sťažnosti.

6. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka chronologicky rekapituluje doterajší priebeh napadnutého konania. Zároveň sa venuje rozsiahlej, niekoľkostranovej citácii judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vzťahujúcej sa na konania vo veciach bez zbytočných prietahov, resp. prejednania záležitostí v primeranej lehote.

7. Sťažovateľka návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zásadnom odôvodnila tým, že *„dlhodobým nesústredeným (ne)konaním zo strany porušovateľa, neúspešná strana bude musieť znášať trovy súdneho konania za celú dobu, pričom už dnes je to vyše 3 roky a 10 mesiacov, pričom s poukazom na istinu sporu je jeden úkon právnej služby vo výške 69.721,57 EUR. Sťažovateľ na finančné zdôvodnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia uvádza sumu úrokov z omeškania za rok, za mesiac a za deň, čo je potrebné zohľadniť pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, pričom sťažovateľ má za to,*

že nečinnosť porušovateľa či nesústredená činnosť porušovateľa zodpovedá minimálne výške 1 ročných úrokov z omeškania, čiže sume 3 291 085 EUR, pričom sťažovateľ považuje za primerané, spravodlivé, proporcionálne, požadovať z tejto sumy ako primerané finančné zadostučinenie sumu 1/10 a tak výška primeraného finančného zadostučinenia požadovaného sťažovateľom voči porušovateľovi predstavuje z tohto hľadiska sumu 329 000 EUR, a súčasne hodnota jedného úkonu právnej pomoci (z hľadiska výšky sporu) zas predstavuje sumu 69.721,57 EUR, a preto sťažovateľ si uplatňuje voči porušovateľovi ako komplexnú sumu primeraného finančného zadostučinenia sumu 400.000 EUR.“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 120/2016, keď o jej žalobe nebolo zo strany okresného súdu (ne)právoplatne rozhodnuté ani po uplynutí viac ako troch rokov a desiatich mesiacov od jej podania.

9. Ústavný súd poznamenáva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry ESLP k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno ich namietané porušenie posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018).

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05). Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Pre účely predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti si ústavný súd vyžiadaval súdny spis, s obsahom ktorého sa dôkladne oboznámil, avšak vzhľadom na jeho rozsiahlosť (1933 strán) a množstvo úkonov uskutočnených v rámci napadnutého konania jeho podrobnú chronológiu v odôvodnení tohto rozhodnutia neuvádza.

13. Ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu jej práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní v prvom rade poukazuje na svoj už opakovane judikovaný právny názor, že k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu

na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané prietahy spôsobené postupom súdu. Inými slovami, k porušeniu uvedeného práva môže dôjsť aj vtedy, ak nedošlo v konaní k prietahom, a naopak, i keď k prietahom v konaní došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné uzavretie konania spravidla očakávať (pozri k tomu rozhodnutia ESLP vo veciach *Libanský v. Česká republika* alebo *Králiček v. Česká republika*, obdobne I. ÚS 418/2014, tiež napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04). Pritom ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

15. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. *Humen proti Poľsku*, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, *Calvelli a Ciglio proti Taliansku*, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

16. Z uvedených východísk vychádzal aj ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky.

17. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetom napadnutého konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o priznaní peňažného plnenia, a to na základe zmluvy o predaji kvót skleníkových plynov, ktorej predmetom bol predaj a nákup priznaných jednotiek skleníkových plynov (kvót) vyjadrených v tonách ekvivalentu oxidu uhličitého za dojednanú kúpnu cenu. Predmetnú vec po právnej stránke nemožno označiť za takú, ktorá tvorí bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov, čo čiastočne pripustila aj samotná sťažovateľka, keď poukázala na to, že „spor nie je úplne zbavený zložitosti vzhľadom na medzinárodný prvok v súdnom konaní, kde ide okrem iného aj o aplikáciu zahraničného hmotného práva pred všeobecným súdom Slovenskej republiky“. Aj po skutkovej stránke nie je možné podľa názoru ústavného súdu považovať vec sťažovateľky za jednoduchú, a to s prihliadnutím na rozsiahle listinné dôkazy predkladané stranami sporu v priebehu konania a potrebu vykonania znaleckého dokazovania aj výsluchom svedkov, štátnych príslušníkov iného štátu a potrebou tlmočenia ich výpovedí tlmočníckami.

18. Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v správaní s'ťažovateľky nezistil také skutočnosti, ktoré by opodstatňovali konštatovanie o ich vplyve na možný vznik zbytočných priet'ahov v posudzovanom konaní. Aj keď nemožno opomenúť, že v priebehu konania došlo k prerušeniu konania na takmer dva mesiace z dôvodu mimosúdnej snahy strán sporu o jeho vyriešenie.

19. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní. S'ťažovateľka v odôvodnení ústavnej s'ťažnosti konštatovala „*nehospodárnosť, neefektívnosť, nesústreďenosť a extrémnu dĺžku súdneho konania*“, a preto aj na to upriamil ústavný súd svoju pozornosť pri skúmaní priebehu napadnutého konania na okresnom súde.

19.1. S'ťažovateľka v ústavnej s'ťažnosti okresnému súdu vytýka, že v priebehu roku 2017 takmer nekonal. Zo súdneho spisu vyplýva, že po doručení žaloby (december 2016) okresný súd vyzval s'ťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku zo žaloby, ktorá následne podala návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov, o čom musel následne okresný súd rozhodovať. Súdny poplatok bol s'ťažovateľkou riadne zaplatený až v apríli 2017, keď mohol okresný súd v konaní pokračovať. Následne bola žaloba okresným súdom doručovaná žalovanej na vyjadrenie, ktoré bolo okresnému súdu doručené v júni 2017. V priebehu júla až septembra 2017 došlo k výmene vyjadrení medzi stranami sporu, ktoré predpisuje zákon. Od októbra 2017 do marca 2018 v napadnutom konaní nepostupoval okresný súd úplne v súlade s požiadavkou na postup súdu bez zbytočných priet'ahov, keď bol vo veci skoro pol roka nečinný. V uvedenom období došlo v dôsledku zmeny rozvrhu práce okresného súdu k zmene zákonnej sudkyne, a preto aj vzhľadom na potrebu nastudovania si nie jednoduchej problematiky veci s'ťažovateľky novou sudkyňou uvedená doba podľa názoru ústavného súdu *prima facie* nevybočuje z medzí ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti v takej miere, na základe ktorej by bolo možné konštatovať porušenie označených práv s'ťažovateľky.

19.2. V období po prevzatí veci novou zákonnou sudkyňou a po následnom prerušení konania na prvom pojednávaní v apríli 2018 na návrh strán sporu konal okresný súd v napadnutom konaní plynulo, bez priet'ahov. Na samotnú dĺžku napadnutého konania mala vplyv aj epidemiologická situáciu súvisiacu s ochorením COVID-19, avšak uvedenú okolnosť nie je možné pričítať na ťarchu ani okresného súdu, ani strán sporu.

19.3. Nemožno opomenúť skutočnosť, že s'ťažovateľka podala ústavnú s'ťažnosť (október 2020) v čase, keď okresný súd už mal nariadený termín ďalšieho pojednávania na 1. december 2020 (predvolanie bolo s'ťažovateľke doručené 23. septembra 2020) a po tom, ako ešte 2. júna 2020 vyzval strany sporu (v súvislosti s mimoriadnou epidemiologickou situáciou, keď súd nemohol pojednávať) na zaslanie záverečných rečí do elektronickej schránky. V súvislosti s uvedeným mohla s'ťažovateľka očakávať aj to, že okresný súd na pojednávaní vo veci samej rozhodne, a preto neobstojí jej argumentácia v ústavnej s'ťažnosti, že „*je viac než isté, že ani na tomto pojednávaní vec nebude rozhodnutá, teda namietané konanie pred Okresným*

súdom Bratislava I s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou prekročí trvanie štyroch rokov a to bez akéhokoľvek, hoci len neprávoplatného výsledku, resp. predbežného právneho posúdenia veci“. Ako zo súdneho spisu vyplýva, okresný súd na predmetnom pojednávaní vo veci samej rozhodol, a to tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol (proti čomu sťažovateľka podala odvolanie).

19.4. K podaniu označenému ako „*Doplnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa voči porušovateľovi zo dňa 23.10.2020*“, doručenému ústavnému súdu 4. januára 2021 sťažovateľka pripojila ako prílohu svoju sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní zo 4. januára 2021 adresovanú predsedovi okresného súdu (s absenciou podpisu). V uvedenej sťažnosti namietala postup okresného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jej práv v napadnutom konaní tým, že zákonná sudkyňa „*bez uvedenia relevantného a objektívneho dôvodu svojvoľne požiadala o predĺženie lehoty na napísanie rozsudku, ktorý vyhlásila dňa 01.12.2020, pričom je právne nemysliteľné, aby mal súd reálne 3 mesiace na napísanie rozsudku (od 01.12.2020 do 28.02.2021), no žalobca ako strana sporu mala iba 15 dní na napísanie a zaslanie odvolania voči tomuto rozsudku.*“. Aj keď sťažnosť predsedovi okresného súdu je spomenutá v predmetnom doplnení ústavnej sťažnosti len ako príloha bez toho, aby sa ňou sťažovateľka v rámci odôvodnenia doplnenia ústavnej sťažnosti bližšie zaoberala, podrobil ústavný súd ústavnému prieskumu aj túto námietku. Vychádzajúc z preloženého spisu okresného súdu, ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou konštatuje, že postup predsedu okresného súdu, ktorým vyhovel žiadosti zákonnej sudkyne z 8. decembra 2020 o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia s odôvodnením, že ide o „*rozsiahly a právne obtiažny prejednávany spor*“ (aj s poukazom aj na bod 17 tohto odôvodnenia) a predĺžil jej uvedenú lehotu o dva mesiace, nemožno kvalifikovať ako nečinnosť alebo aj nesprávnu a neefektívnu (nesústreďenú) činnosť všeobecného súdu spôsobilú zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Zákonná sudkyňa v rámci predĺženej lehoty (do 28. februára 2021) vyhlásený rozsudok písomne vyhotovila a 1. marca 2021 bol elektronicky zaslaný stranám sporu.

20. Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia zistenia možnosti vysloviť porušenie označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014).

21. Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania (netvoriaceho bežnú rozhodovaciu agendu súdov a s medzinárodným prvkom), správania sťažovateľky a postupu okresného súdu, zohľadňujúc doterajšiu celkovú dĺžku napadnutého konania na okresnom súde, a to takmer štyri roky (do vyhlásenia rozsudku, proti ktorému sa sťažovateľka odvolala), zohľadňujúc objektívnu nemožnosť nariadiť pojednávanie v súvislosti s opatreniami súvisiacimi s koronavírusom, konštatuje, že doterajší postup okresného súdu v napadnutom konaní nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť

k záveru, že doterajším postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2021

Libor Duľa
predseda senátu